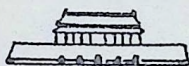
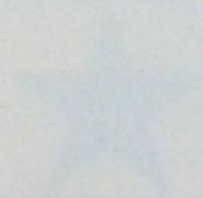

1 kr

Fortsat revolution -
eller tilbage til kapitalismen?

V *Faren ingen* KINA
V ENSKAB med KINA
Gøysborgsvej 5 - 8200 Århus N

1915 FEB 11

1. The first part of the paper is devoted to the study of the properties of the function $f(x)$ defined by the equation

$$f(x) = \frac{1}{x} \int_0^x f(t) dt, \quad f(0) = 1.$$

Fortsat revolution -
eller tilbage til kapitalismen?

En kritik af den såkaldte
"teori om produktivkræfterne"

Af den Statslige
Plankommissions
redaktionsgruppe

Af Lenins
Om kooperationen
(1923)

Lenin
Om vor revolution
(1923)

Serie II, hefte 5
Foreningen Venskab med Kina
1972

<u>Fortsat revolution -</u>	
<u>eller tilbage til kapitalismen</u>	side 5
Af Lenins <u>Om kooperationen</u>	side 23
Lenin: <u>Om vor revolution</u>	side 27

3

Anvendt på forholdene i Kina giver kritikken af den såkaldte "teori om produktivkræfterne" et billede af nogle fundamentale træk ved et samfund på overgangen fra kapitalisme til socialisme. Altså træk, som det er væsentligt at holde sig for øje, når man vil vide noget om det moderne Kina.

Desuden er denne "teori om produktivkræfterne" en bestanddel af den internationale revisionismes arvegods, og den benyttes stadigvæk også udenfor Kina som begrundelse for påstanden om den socialistiske revolutions umulighed og unødvendighed.

Lenins to artikler fra 1923 er medtaget her for at tydeliggøre spørgsmålets historiske og internationale sammenhæng. Lenin belyser her visse karaktertræk ved den russiske revolution, som får ny interesse ved at ses i forbindelse med Kinas revolution.

Hvis man vil opnå en mere end blot udvendig og formel forståelse af den her bragte kritik af "teorien om produktivkræfterne", er det naturligvis nødvendigt at man opfatter det marxistiske indhold af de anvendte begreber og ikke opfatter dem sådan, som kapitalistiske teoretikere ville gøre. Formodentlig kan det være praktisk for læseren at have en, omend meget summarisk, oversigt over nogle af disse betegnelser lige ved hånden under læsningen.

Marxismens materialistiske, d.v.s. videnskabelige, opfattelse af historien går ud fra, at "mennesket må spise og drikke før det kan

filosofere". For at få mad, bolig, klæder, må menneskene udføre en aktiv, praktisk, en produktiv virksomhed. De må bearbejde naturen for at skaffe sig det nødvendige til livets opretholdelse og skaffer sig derved et stadig større kendskab til naturen og naturlovene. Også menneskesamfundene er underkastet naturlovene, samfundets udvikling er en naturhistorisk proces.

Den grundlæggende faktor i samfundets historie er produktivkræfternes udvikling. Produktivkræfterne er 1) produktionsmidlerne, alle de materielle bestanddele i produktionsprocessen: jorden, råstoffer, bygninger, anlæg, redskaber, maskiner, og 2) den vigtigste, den aktive produktionskraft, menneskenes arbejdsindsats, deres tekniske og videnskabelige dygtighed og erfaring erhvervet i den produktive virksomhed. Produktivkræfternes udvikling skaber stadig nye produktionsforhold, d.v.s. de indbyrdes forhold mellem mennesker i produktionsprocessen, deres samfundsmæssige organisation, ejendomsforholdet til produktionsmidlerne, klasseforhold.

Samfundets basis er det materielle, økonomiske system på det givne udviklingstrin og danner grundlaget for overbygningen. Herom skrev Stalin et par år før sin død: "Overbygningen - det er samfundets politiske, retslige, religiøse, kunstneriske, filosofiske synspunkter og de dertil svarende politiske, retslige og andre institutioner. Enhver basis har sin tilsvarende overbygning. Den feudale samfundsordning har sin overbygning, sine politiske, retslige og øvrige synspunkter og de dertil svarende institutioner. Den kapitalistiske basis har sin overbygning, og den socialistiske basis har sin. Hvis basis forandres og likvideres, så ændres og likvi-

deres dens overbygning efter den, og hvis der opstår en ny basis, så opstår derefter en dertil svarende overbygning." - "Overbygningen affødes af basis, men det betyder aldeles ikke, at den kun genspejler basis, at den er passiv, neutral, at den indtager en ligegyldig holdning overfor sin basis, overfor klassernes skæbne, overfor samfundssystemets karakter. Tværtimod. Når den opstår, bliver den en meget stor aktiv styrke, den hjælper aktivt sin basis med at udforme sig og befæste sig, træffer alle forholdsregler for at hjælpe den nye samfundsorden til at gøre det af med den gamle basis og de gamle klasser."

1. The first part of the document is a letter from the President of the United States to the Congress, dated January 3, 1862. It is a message of condolence to the people of the State of California, who have recently suffered a great calamity in the form of a severe earthquake. The President expresses his sympathy for the victims and offers his prayers for their recovery.

Fortsat revolution -
eller tilbage til kapitalismen?

En kritik af den såkaldte
"teori om produktivkræfterne"

Af den Statslige
Plankommissions
redaktionsgruppe

Den reaktionære "teori om produktivkræfterne" indgår som en bestanddel af den internationale revisionismes ideologiske strømning. Ifølge denne "teori" bør og kan den socialistiske revolution kun iværksættes i et land, hvor produktivkræfterne har nået et meget højt stade og hvor kapitalismen er højt udviklet. Denne "teori" betragter samfundets udvikling udelukkende som et selvfølgeligt resultat af produktivkræfternes, især produktionsredskabernes, udvikling. Der er altså ingen somhelst grund til, at proletariatet skal gøre revolution, for hvis produktivkræfterne udvikler sig, vil kapitalismen "frødeligt udvikle sig" til socialisme.

I alle afgørende øjeblikke i den kinesiske revolutions historie har den skjulte forræder Liu Shao-chi og andre pseudo-marxister på det mest hårdnakkede modsat sig proletarietets revolutionære kamp og hejst det forslidte banner med "teorien om produktivkræfterne" i deres forsøg på at kvæle revolutionen. I den demokratiske revolutions periode hævdede de - under det påskud, at Kinas produktivkræfter var tilbagestående og dets proletariat umodent - at kun bourgeoisiet var istand til at lede revolutionen, og de modsatte sig proletarietets overtagelse af den politiske

magt. Efter at proletariatet havde taget magten erklærede de at "der er ikke for meget men for lidt kapitalisme i Kina". De forkyndte kapitalismens frie udfoldelse og fremsatte deres reaktionære program for "konsolidering af det nydemokratiske system" i forsøg på at dreje den socialistiske revolutions hjul baglæns og føre Kina ind på kapitalismens vej.

Kinas socialistiske omformning af landbrug, håndværk og kapitalistisk industri og handel (de tre store omformninger) var i det væsentlige gennemført i 1956. I dette afgørende øjeblik, da man stod overfor spørgsmålet, om den socialistiske revolution skulle gå videre, kom Liu Shao-chi og andre politiske bedragerere efter velovervejede manøvrer frem med en ny udgave af deres "teori om produktivkræfterne" og påstod, at den indre hovedmodsigelse i Kina var "modsigelsen mellem det fremskredne socialistiske system og de tilbagestående samfundsmæssige produktivkræfter". Denne bedrageriske tåbelighed forvrængede de marxistisk-leninistiske grundsætninger om forholdet mellem produktivkræfter og produktionsforhold, mellem det økonomiske grundlag og overbygningen, og var rettet imod Mao Tsetungs yderst vigtige videnskabelige formulering: Modsigelsen mellem arbejderklassen og bourgeoisiet er den indre hovedmodsigelse i Kina. Ved at fremsætte deres falske teori fornægtede de klassekampen på de økonomiske, politiske og ideologiske områder og forsøgte at hindre revolutionens fortsættelse under proletariatets diktatur og at skabe en slags "teori" for en kontrarevolutionær revisionistisk politik.

I

Marxismen lærer os, at modsigelsen mellem produktionsforhold og produktivkræfter og mellem overbygning og økonomisk basis er de grundlæggende modsigelser i ethvert samfund. Det er netop den uophørlige opståen og påfølgende løsning af disse modsigelser, der driver samfundets udvikling fremad.

"I det socialistiske samfund er de grundlæggende modsigelser nu som tidligere modsigelsen mellem produktionsforholdene og produktivkræfterne, modsigelsen mellem overbygningen og det økonomiske grundlag."

I modsigelsen mellem produktivkræfter og produktionsforhold "spiller produktivkræfterne i almindelighed den vigtigste og afgørende rolle". Men "produktionsforholdene kan under bestemte betingelser overtage den vigtigste og afgørende rolle". "Når produktivkræfterne ikke kan udvikle sig videre uden at der sker en ændring af produktionsforholdene, så har ændringen af produktionsforholdene den vigtigste og afgørende rolle."

Produktionsforholdene må svare til produktivkræfternes udvikling. Et bestemt trin i produktivkræfternes udvikling kræver produktionsforhold, der svarer til dette trin. Hvis produktionsforholdene svarer til produktivkræfterne, fremskynder de produktivkræfternes vækst, og i modsat fald hæmmer de den. I menneskesamfundets hele udviklings historie har forandrede produktionsforhold altid været resultat af en bestemt udvikling af produktivkræfterne. Fra slaveejernes over feudalherrenes til den kapitalistiske ejendomsret er der ingen undtagelse herfra. Og efter etablering af nye produktionsforhold, der svarer til produktivkræfternes udvikling, sker der

uundgåeligt en vældig vækst af produktivkræfterne.

Dette er den almene lov for samfundets udvikling.

Produktivkræfterne er den mest bevægelige og mest revolutionære faktor, mens produktionsforholdene er forholdsvis stabile. Da hver af de to faktorer er bestemt af sine særlige karaktertræk, er modsigelsen mellem produktionsforhold og produktivkræfter absolut, mens harmoni mellem dem er relativ. Mens produktivkræfterne vokser, sakker produktionsforholdene mere og mere bagud, og mens de før svarede til produktivkræfternes udvidelse, bliver de efterhånden til hindring for deres vækst.

Efter at de tre store omformninger i det væsentlige var gennemført i Kina, forkyndte Liu Shao-chi og hans fæller, at en "modsigelse" havde vist sig i Kina, fremkaldt ved at produktivkræfterne ikke var fulgt med i produktionsforholdenes udvikling. Denne påstand var ikke alene uden mening som teori, men i praksis var den yderst reaktionær.

Efter deres påstand "havde produktionsforholdene i Kina fået et forspring for produktivkræfterne" efter at de tre store omformninger i hovedsagen var gennemført. Det var det samme som at sige, at de tre store omformninger var blevet gennemført for tidligt og for hurtigt, at de nye socialistiske produktionsforhold var for "fremskredne" og at man måtte vende tilbage til kapitalistiske produktionsforhold.

Blev vore tre store omformninger da gennemført så hurtigt, at vore produktionsforhold kom forud for vore produktivkræfter?

Kendsgerningerne er det bedste svar. De tre store omformninger udviklede sig i 1956 heldigt, på en sund og levende måde. Det viser, at de var udtryk for situationens alment krav og folkets ønsker og var nødvendige for den videre frigørelse af produktivkræfterne.

I 1956 påpegede formand Mao: "Overgangen fra individuel til socialistisk kollektiv ejendom i landbrug og håndværk, og fra kapitalistisk til socialistisk ejendom i den private industri og handel, vil nødvendigvis føre til en vældig frigørelse af produktivkræfterne. Derved skabes de samfundsmæssige betingelser for en enorm udvidelse af industriens og landbrugets produktion."

Netop fordi de tre store omformninger svarede til, hvad der behøvedes for udvikling af vort samfunds produktivkræfter, har de yderligere stimuleret denne udvikling i hurtigere tempo og ført til en betydelig forøgelse af Kinas industri- og landbrugsproduktion i 1956 og et nyt stort spring fremad i 1958.

Er disse uafviselige kendsgerninger ikke tilstrækkelige til fuldt ud at bekræfte, at de tre store omformninger var helt ud korrekte og tidssvarende?

Hvordan kan nogen sige, at produktionsforholdene er kommet forud for produktivkræfterne? Ved at udbrede meningsløsheden om "modsigelsen mellem det fremskredne socialistiske system og de tilbagestående sociale produktivkræfter" søgte Liu Shao-chi og hans agenter at modsætte sig de tre store omformninger i Kina og - endnu vigtigere - at standse revolutionens fremmarch i vort land og bekæmpe revolutionens fortsættelse under proletariats diktatur.

Ifølge deres vildledende argumenter var problemerne om produktionsforholdene og overbygningen løst efter gennemførelsen af de tre store omformninger, og "partiets hovedopgave er at udvikle produktivkræfterne så hurtigt som muligt".

Da de tre store omformninger i hovedsagen var gennemført, havde de socialistiske produktionsforhold i Kina tilpasset sig produktivkræfternes udvikling og derved fremskyndet deres hurtige vækst.

Vort proletariske diktators statsmagt og socialistiske ideologi, som ledes af marxismen, leninismen, Mao Tsetung-tænkningen, svarer til det socialistiske økonomiske grundlag og spiller en virksom rolle ved dannelsen, befæstelsen og udviklingen af de socialistiske produktionsforhold. Det er det grundlæggende synspunkt. At ville se bort fra dette synspunkt betyder at benægte det socialistiske systems overlegenhed.

Det vil ikke sige at alle sider og ethvert led i vore produktionsforhold og i overbygningen allerede er fuldkomne, og at der ikke længere er behov for ændringer og tilpasninger og for at fortsætte revolutionen på disse områder.

Mao Tsetung har lært os: "Socialistiske produktionsforhold er blevet skabt, og de svarer til produktivkræfternes vækst, men de er stadig langt fra fuldkomne, og denne ufuldkommenhed står i modsigelse til produktivkræfternes vækst. Ligesom der er både overensstemmelse og modsigelse mellem produktionsforholdene og produktivkræfternes udvikling, således er der både overensstemmelse og modsigelse mellem overbygningen og det økonomiske grundlag."

For længe siden forudså Marx videnskabeligt, at det socialistiske samfund uundgåeligt "i enhver henseende, økonomisk, moralsk og intellektuelt, bærer fødselsmærkerne af det gamle samfund, som det er født af". Derfor må det socialistiske samfund passere gennem en historisk proces af fortsat opbygning og konsolidering. Den grundlæggende fuldførelse af de tre store omformninger er for den socialistiske revolution kun det første skridt af en titusind li lang march.

Har kendsgerningerne ikke bevist dette? Kapitalisterne fik stadig en fast rente af deres kapital, og en del af landbrugskooperativerne og af håndværkets produktionskooperativer var endnu kun af halvsocialistisk karakter. Selv i statsforetagenderne havde forholdene mellem menneskene endnu ikke naturligt antaget en socialistisk karakter. Man kan f.eks. praktisere systemet med enmands ledelse eller systemet med partiets kollektive ledelse. Man kan følge den linje der består i at "stole på eksperterne" eller man kan følge princippet om at udfolde massebevægelser i stor målestok. Man kan tage sin tilflugt til materielle belønninger og give profit førstepladsen, eller sætte politik på førstepladsen og lægge størst vægt på ideologisk arbejde, o.s.v..

Om disse problemer løses på rigtig måde eller ikke, det er i sidste instans det der bestemmer, om magten i et foretagende virkelig er i arbejderklassens hænder eller ikke, og om et foretagende virkelig er et socialistisk foretagende eller et kapitalistisk foretagende med et socialistisk udhængsskilt.

Hvis vi ikke ser, at vore socialistiske produktionsforhold stadig langt fra er fuld-

komne, hvis vi fejlagtigt tror, at spørgsmålet om produktionsforholdene er fuldstændig løst og at vi nu kan samle os om produktionen alene, så vil ikke blot udviklingen af produktivkræfterne blive hæmmet, men socialismen kan "fredeligt udvikle sig" til kapitalisme, som det er sket i Sovjetunionen.

Det socialistiske samfund er det kapitalistiske langt overlegent, og produktivkræfternes udvikling foregår i det socialistiske samfund i et langt hurtigere tempo end i det kapitalistiske. Med produktivkræfternes hurtige vækst vil de produktionsforhold, som i et givet øjeblik svarer til produktivkræfterne, senere ikke mere svare til dem og i nogle henseender komme i modsætning til dem. Netop fordi vi er istand til bevidst og i rette tid at løse modsigelser i de produktionsforhold, der ikke svarer til produktivkræfternes vækst, og fordi vi hele tiden kan rette visse mangler i tide, bliver det socialistiske samfunds udvikling drevet kraftigt fremad.

Produktionsforholdene må gennemgå en række kvantitative ændringer og mange delvise kvalitative ændringer, før alle de kvalitative forandringer der kræves for at nå til kommunismen, er fuldbyrdet. Liu Shao-chi og politiske bedragere af hans slags har aldrig talt om nødvendigheden af forbedring og stadig forandring af produktionsforholdene i etaper svarende til produktivkræfternes udvikling. Deres bestræbelser tog sigte på at kvæle den socialistiske revolution og undertrykke revolutionens fortsættelse under proletariatets diktatur.

Revolutionens fortsættelse må også gennemføres i overbygningen.

En socialistisk revolution alene i ejendomsforholdet til produktionsmidlerne kan ikke i sig selv sikre befæstelsen af det socialistiske samfund, og en konsekvent socialistisk revolution må stadig fortsættes på politikens og ideologiens områder. Formand Mao har lært os: "Vi har i det væsentlige fuldført forvandlingen af ejendomsretten til produktionsmidlerne, men på den politiske og den ideologiske front er sejren endnu ikke fuldstændig. På det ideologiske område er spørgsmålet om hvem der vil vinde kampen mellem proletariatet og bourgeoisiet endnu ikke afgjort."

Det er ikke længe siden arbejderklassen blev den herskende klasse i vort land, og den proletariske ideologi kan ikke blive hele samfundets herskende ideologi fra den ene dag til den næste. Tværtimod er indflydelsen fra godsejernes og bourgeoisiets ideologi endnu meget stærk på mange områder, og det vil tage lang tid fuldstændig at udrydde den. Lin Piao fremhævede: "Hvis vi ikke gør revolution på overbygningens område, hvis vi ikke mobiliserer arbejderne og bønderne brede masser, ikke kritiserer den revisionistiske linje og ikke trækker den håndfuld overløbere, hemmelige agenter, ansvarlige der slår ind på den kapitalistiske vej, og de kontrarevolutionære elementer frem i lyset, og hvis vi ikke styrker proletariatets ledende rolle, hvordan vil vi så kunne yderligere befæste socialismens økonomiske grundlag og videre udvikle de socialistiske produktivkræfter?"

Liu Shao-chi og hans agenter udsprede deres bedrageriske spidsfindighed om "modsigelsen mellem det fremskredne socialistiske system og samfundets tilbagestående produktivkræfter" og proklamerede, at partiets og fol-

kets "vigtigste opgave" var at "udvikle produktionen". I virkeligheden interesserede de sig ikke for udviklingen af vort samfunds produktivkræfter, men skjult under slagordet om udvikling af produktivkræfterne gjorde de sig skyldige i kriminelle handlinger der tilsigtede at vælte proletarietets diktatur og genindføre kapitalismen.

II

I et classesamfund viser modsigelserne mellem produktionsforholdene og produktivkræfterne og mellem overbygningen og det økonomiske grundlag sig uvægerligt som klassemodsigelser og klassekamp. Det beror på, at den fremskredne klasse, som repræsenterer de nye produktivkræfter, beslutsomt søger at ødelægge de forældede produktionsforhold og deres overbygning, mens udbytterklasserne, som repræsenterer det gamle system, gør alt hvad de kan for at bevare dem. Derfor vil der uundgåeligt være skarpe klassemodsatninger og hård klassekamp mellem dem. I det socialistiske samfund er bourgeoisiet blevet styrtet, og proletariet har den politiske magt. Men godsejernes og borgerskabets styrtede klasser vil aldrig erkende deres nederlag, de vil kæmpe desperat imod os for at søge at genvinde deres tabte paradis. Allerede ved det andet møde i Partiets syvende centralkomite pegede formand Mao på, at den vigtigste indre modsigelse i Kina er "modsigelsen mellem arbejderklassen og bourgeoisiet". Efter at den grundlæggende socialistiske forandring i det væsentlige var gennemført i Kina, har formand Mao stadig erindret os om at: "I det socialistiske samfund eksisterer klassemodsigelser fortsat, og klassekampen hører ikke op efter den socialistiske ændring af ejendomsretten til produktionsmidlerne."

Efter de tre store grundlæggende omformningers gennemførelse i hovedtrækkene påstod Liu Shao-chi og hans fæller, at den indre hovedmodsigelse var "modsigelsen mellem det fremskredne socialistiske system og samfundets tilbagestående produktivkræfter", idet de derved benægtede modsigelsen mellem arbejderklassen og bourgeoisiet. De erklærede, at da de privatkapitalistiske foretagender var blevet omdannet til "fælles stats- og privatkapitalistiske foretagender, var modsigelsen mellem proletariat og bourgeoisie dermed i praksis løst". Dette er et forræderi mod marxismen-leninismens lære om proletariatets diktatur.

Er klassekampen uddød efter at den socialistiske ændring af ejendomsretten til produktionsmidlerne i det væsentlige er sket? Kan vi nu koncentrere os om produktionen og glemme at styrke proletariatets diktatur? Lad os se hvad revolutionens store lærere sagde:

I sin Kritik af Gothaprogrammet skrev Marx: "Mellem det kapitalistiske og det kommunistiske samfund ligger en periode med revolutionær forvandling fra det ene til det andet. Hertil svarer en politisk overgangsperiode, hvis stat ikke kan være andet end proletariatets revolutionære diktatur."

Støttet på proletariatets diktaturs store praktiske erfaringer i Sovjetunionen erklærede Lenin endvidere: "Overgangen fra kapitalisme til socialisme er en hel historisk periode. Indtil den er afsluttet vil udbytterne ufravigeligt bevare håbet om genrejsning, og dette håb vil blive til forsøg på genrejsning." Han har mange gange understreget, at i den socialistiske periode "er proletariatets diktatur absolut nødvendigt". Efter at have opsummeret

de historiske erfaringer med proletarietets diktatur i Kina og i udlandet sagde Mao Tse-tung endnu tydeligere: "Det socialistiske samfund strækker sig over en historisk periode af betydelig varighed. I denne periode er der stadig klasser, klassemodsigelser og klassekampe, kampen mellem den socialistiske vej og den kapitalistiske vej, såvel som fare for genrejsning af kapitalismen. Vort diktators organer må ikke svækkes men styrkes."

Klassekampens historiske kendsgerninger har fuldt ud bekræftet den ubestridelige rigtighed af disse klarsynede erklæringer af proletarietets revolutionære lærere, Marx, Lenin og Mao Tse-tung. De tre store socialistiske omformninger i Kina var i sig selv skærpet klassekamp, og klassekampen er ikke ophørt efter disse tre omformningers gennemførelse i hovedtræk. I 1957 satte borgerlige højrefolk rasende angreb ind mod det kommunistiske parti og socialismen. I 1959 satte Peng Teh-huais partifjendtlige klike sig hårdnakket imod partiets almindelige linje, det store spring fremad og folkekommunerne. I 1960-1962 var Liu Shao-chi og hans fæller ivrige fortalere for san-zi-yi-bao (udvidelse af private jordlodder og det frie marked, oprettelse af flere småvirksomheder med eget ansvar for gevinst eller tab, og fastsættelse af produktionsnormer på familiebasis) og de "fire friheder" (frihed til at drive åger, til at leje fremmed arbejdskraft, til at købe og sælge jord og til at oprette private foretagender). Fra 1963 greb de til fremgangsmåder, der tilsyneladende var "venstreradikale" men i virkeligheden højreorienterede, for at sabotere den socialistiske opdragelsesbevægelse. Især under den store Kulturrevolution iværksatte Liu Shao-chi og hans agenter det ene modan-

greb efter det andet, snart fra højre og snart fra "venstre". Alle disse kampe var kampe på liv og død mellem de to klasser, der er uforsonlige modstandere, proletariatet og bourgeoisiet, og det er kampe, der fra først til sidst drejer sig om den politiske magts spørgsmål, om proletariatets diktatur skal befæstes eller styrtes, om man skal følge den socialistiske eller den kapitalistiske vej.

Liu Shao-chi og hans følgesvende satte den såkaldte "modsigelse mellem det fremskredne socialistiske system og samfundets tilbagestående produktivkræfter" i stedet for "modsigelsen mellem arbejderklassen og bourgeoisiet", for at undertrykke klassekampen og fuldstændig fornægte nødvendigheden af den fortsatte revolution indenfor produktionsforholdene og overbygningen og modsætte sig revolutionens fortsættelse under proletariatets diktatur. Deres forbryderiske hensigt var at føre socialismen tilbage til kapitalisme. Lenin undsagde imperialisterne og sagde at de "ville forvandle den fredelige økonomiske opbygning til fredelig opløsning af sovjetmagten". Liu Shao-chi og andre politiske bedragere er sådanne imperialistiske lakajer.

Historien har vist at for at vinde den politiske magt må proletariatet rejse sig og gøre revolution og må aldrig lade sig nøje med fredelige midler. For at befæste den politiske magt må proletariatet holde ud og fortsætte revolutionen under proletariatets diktatur, og det må aldrig koncentrere sig om produktionen alene og glemme eller give afkald på revolutionen. "Fredelig overgang" kan ikke få det kapitalistiske samfund til "fredeligt at vokse over i" socialismen men

kan kun bevare det kapitalistiske herredømme. Den kan heller ikke få det socialistiske samfund til "fredeligt at udvikle sig" til kommunisme, den kan kun få det til "fredeligt at udvikle sig" til kapitalisme. I lande, hvor den proletariske revolution endnu ikke har sejret, forkynder revisionisterne "teorien om produktivkræfterne" for at dysse folk i søvn og få dem til at slå sig til ro med tingene som de er, ikke gøre revolution, ikke gribe den politiske magt med våbenmagt og ikke styrte bourgeoisiet. I socialistiske lande, hvor magten er i proletariatets hænder, gør de kontrarevolutionære revisionister reklame for "teorien om produktivkræfterne" i det forføngelige håb at få de marxistisk-leninistiske partier til at degenerere til "produktionspartier" og ideologisk afvæbne partiets medlemmer og folkets masser for at lette klassefjendens bestræbelser for en "fredelig udvikling" tilbage til kapitalismen. Derfor er "teorien om produktivkræfterne" i bund og grund en kapitalistisk teori.

III

Liu Shao-chi og hans klikes fladtrådte falskneri om "modsigelsen mellem det fremskredne socialistiske system og de tilbagestående sociale produktivkræfter" stillede en kontrarevolutionær revisionistisk linje op mod Mao Tsetungs proletarisk revolutionære linje.

Efter at have opgjort de historiske erfaringer med proletariatets diktatur i og udenfor Kina, og efter at have foretaget en grundig marxistisk-leninistisk analyse af de grundlæggende modsigelser i det socialistiske samfund, har Mao Tsetung klart formuleret

vort partis fundamentale linje for hele socialismens periode. Denne korrekte marxistisk-leninistiske linje er fastlagt under Mao Tsetungs personlige ledelse i en række grundsatninger og politiske retningslinjer for Kinas socialistiske revolution og opbygning.

Det vigtige princip "at få et fast greb om revolutionen og fremme produktionen" er det håndgribelige udtryk for Mao Tsetungs revolutionære linje. Den bestemmer på rigtig måde forholdet mellem revolution og produktion, mellem åndeligt og materielt, mellem overbygningen og det økonomisk-materielle grundlag, mellem produktionsforholdene og produktivkræfterne. Lenin kritiserede alvorligt opportunisterne, der nægtede at se politisk på problemerne. Han sagde: "Politik kan ikke undgå at have førsterang fremfor økonomi. At tænke anderledes er at glemme marxismens abc." Mao Tsetung har altid lært os: "Politisk arbejde er livsnødvendigt for alt vort arbejde på økonomiens områder." Forholdet mellem politik og økonomi, mellem revolution og produktion, er altid et forhold mellem det der leder og det der bliver ledet, mellem det der kommer først og det der kommer i anden række. At have fast greb om det politiske betyder at have fat i modsigelsens hovedside, d.v.s. at kunne sætte tingene i bevægelse fremad. Kun ved hele tiden at sætte politik på førstepladsen kan man fortsat befæste og udvikle socialismens økonomiske basis og udvikle produktivkræfterne i hurtigt tempo. Det er den lov der behersker socialismens udvikling. Når Liu Shao-chi og hans folk forkyndte at "produktionen kan fremme revolutionen", var det for at undertrykke og forhindere revolutionen. At sætte produktion på førstepladsen betyder i virkeligheden at overlade førstepladsen til borgerlig politik. Det er

ikke en politik for socialismens udvikling men for genindførelse af kapitalismen.

"Socialismens mål er at befri produktivkræfterne." Vort parti har altid ofret udviklingen af samfundets produktivkræfter stor opmærksomhed. Men hvordan kan man fremme denne udvikling? Hvem skal man støtte sig på for at udvikle dem? Vi må lade politik være den ledende faktor og støtte os på folket og dets væbning med den fremskredne ideologi. Marx har sagt: "Den største produktivkraft er selve den revolutionære klasse." Lenin sagde: "Menneskesamfundets vigtigste produktivkraft er arbejderne, det arbejdende folk." Mao Tse-tung sagde: "Det er mennesker, ikke ting, der er afgørende." "Folket, og folket alene, er historiens drivkraft." Folkets masser er hovedstyrken i de tre store revolutionære bevægelser - klassekampen, kampen for produktion og for videnskabelig eksperimenteren - og i erkendelsen og forandringen af verden. Af de faktorer, der tilsammen udgør produktivkræfterne, har produktionsredskaberne stor betydning. Men en maskine er dog kun en ting med mulighed for at blive en produktiv kraft. En virkelig produktivkraft bliver den først når den dirigeres af mennesket. Desuden er jo maskinen selv fremstillet af mennesket. Når menneskers tænkning er forskellig, bliver resultaterne af deres arbejde forskellige. Hvis man fornægter den menneskelige faktor, så fornægter man den største af produktivkræfterne. At afvise ideologiens rolle betyder at afvise overbygningens tilbagevirkning på den økonomisk-materielle basis. Når menneskers tænkning bliver omformet, revolutioneret, udvikles produktionen. Når vi understreger, at produktionsforholdene må reguleres på passende måde og at vi må føre revo-

lutionen helt tilende i overbygningen, fastholde klassekampen og bevæbne folket med marxismen-leninismen, Mao Tsetungtænkningen, så er det netop for at lade folkets begejstring for socialismen udfolde sig. Lin Piao pegede på, at det "at sætte politik på førstepladsen er ikke et tilfældigt princip, som man kan følge eller lade være. Det er en grundlæggende forholdsregel, som følger af den lov der behersker udviklingen af det socialistiske samfund og dets økonomiske grundlag. Undlader man at sætte politik på førstepladsen, så krænker man loven for det socialistiske samfunds udvikling." Princippet om at "tage fat på revolutionen og fremme produktionen", som Mao Tsetung selv har formuleret, kræver at vi fastholder klassekampen som nøgleleddet, at vi sætter proletarisk politik på førstepladsen og lader den revolutionære omformning lede mekaniseringen. Dette er den brede vej for opbygning af et socialistisk land.

Ved deres febrilske lovprisning og udspreddning af "teorien om produktivkræfterne" sigtede Liu Shao-chi og hans fæller efter at få folk til udelukkende at tage sig af økonomisk opbygning uden at fortsætte klassekampen, og at man beskæftigede sig med mekanisering uden at tænke på revolutionær omformning, og de lagde stor vægt på "materiel opmuntring" i stedet for at sætte politik på den ledende plads. De stræbte i det hele taget efter at bringe deres kontrarevolutionære revisionistiske linje til udførelse. De udsprede alle vegne deres falskneri om, at "politik på førstepladsen, det betyder at hæve produktionen", og "den største politik det er den tekniske udvikling og udvikling på alle områder". De talte om at "gøre elektronikken til centrum", men ikke et ord om menneskers eller fremskredne ideers rolle. Det viser,

at i deres øjne er produktivkræfter kun redskaber og produktionsteknik, og at de ikke har begrebet noget af den sandhed, at rigtige tanker kan forvandles til en materiel kraft der forandrer verden, og at de ikke har forstået overbygningens tilbagevirken på den økonomiske basis. De er politiske bedragere, der foregiver at kende Marx men i virkeligheden modsætter sig marxismen.

Vor erfaring fra kampen mod Liu Shao-chi og hans fæller har vist os, at under socialismens betingelser dukker "teorien om produktivkræfterne" op forklædt som marxisme og dækket under slagord om udvikling af samfundets produktivkræfter. Den bringes til torvs under en masse larm om "forbedring af folkets levestandard" og "styrkelse af den socialistiske opbygning", som kan bruges til at vildlede folk med. Det er den "teori" bourgeoisiet benytter for at bekæmpe den socialistiske revolution og genoprette kapitalismen. Denne "teori" vil vise sig under den ene eller den anden forklædning lige så længe som kampen mellem arbejderklassen og bourgeoisiet eksisterer.

Grundig kritik og afsløring af den reaktionære "teori om produktivkræfterne" og udryddelse af dens skadelige indflydelse er af største vigtighed for at højne vor forståelse af kampen mellem de to linjer og for revolutionens fortsættelse under proletariatets diktatur.

Af Lenins
Om kooperationen
(1923)

Hvori lå det fantastiske ved de gamle kooperationsfolks planer, begyndende med Robert Owen? I, at de drømte om, at socialismen ad fredelig vej kunne omdanne det moderne samfund, men ikke tog hensyn til noget så fundamentalt som klassekampen, arbejderklassens erobring af den politiske magt, omstyrtelsen af udbytterklassens herredømme. Og derfor havde vi ret, når vi betragtede denne "kooperative" socialisme som det rene fantasteri og så noget romantisk, ja undertiden plat i drømmerierne om, hvordan man alene ved kooperativ organisering af befolkningen kunne gøre klassefjenderne til klassemedarbejdere og forvandle klassekrigen til klassefred (den såkaldte borgfred).

Det er utvivlsomt, at vi med hensyn til nutidens hovedopgave havde ret, thi socialismen kan ikke virkeliggøres uden at føre klassekamp for den politiske magt i staten.

Men se så, hvordan stillingen har ændret sig nu, hvor statsmagten allerede er i arbejderklassens hænder, hvor udbytternes politiske magt er styrtet, og hvor alle produktionsmidler (undtagen dem, som arbejderstaten frivilligt giver udbytterne i koncession for en tid og på betingelser) er i arbejderklassens hænder.

Nu har vi ret til at sige, at for os er en simpel vækst af kooperationen (med den ovennævnte "lille" undtagelse) identisk med en vækst af socialismen, og vi må tillige ind-

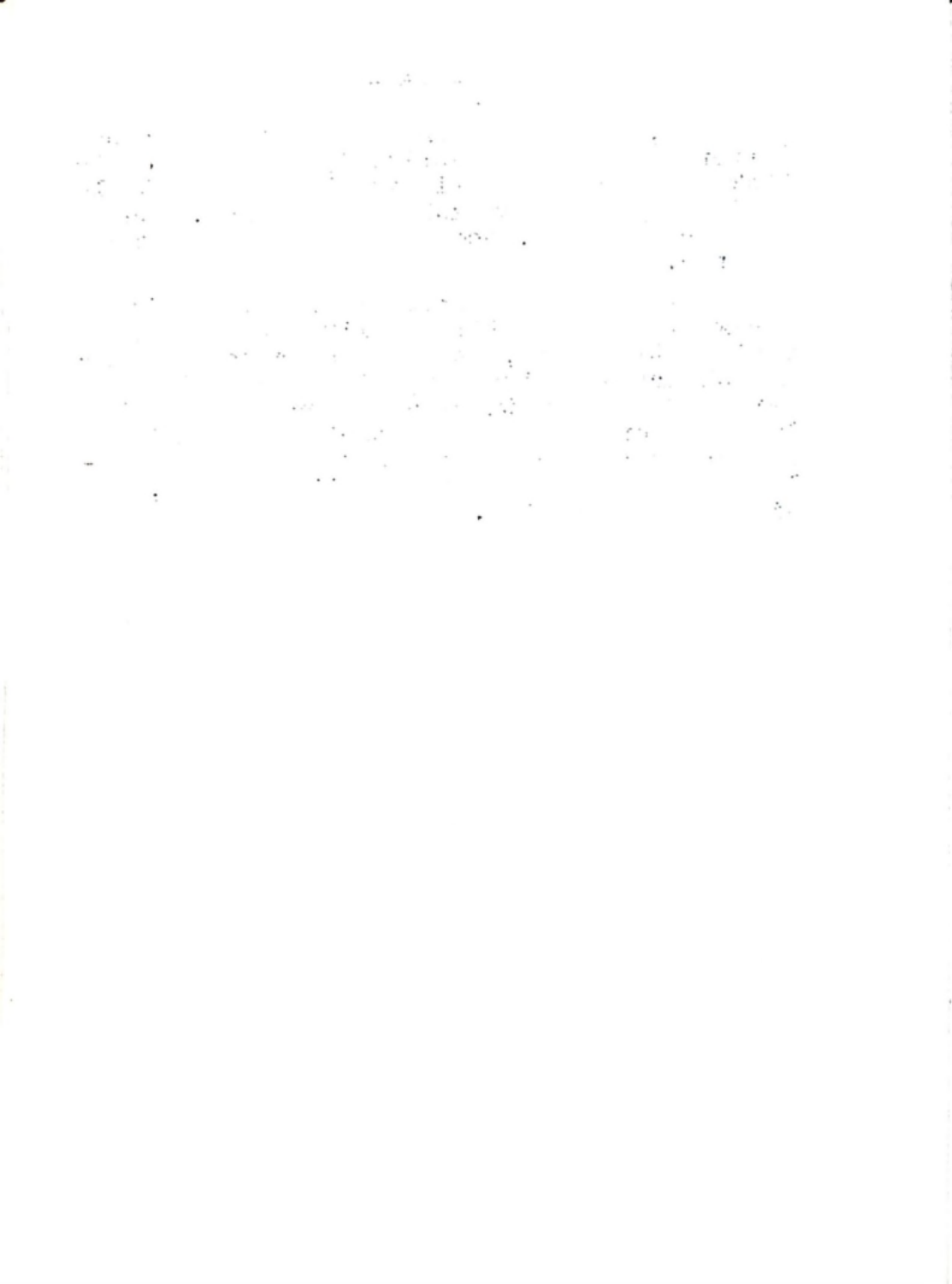
rømme, at der er sket en fundamental ændring af hele vort syn på socialismen. Denne fundamentale ændring består i, at mens vi tidligere lagde og måtte lægge tyngdepunktet i den politiske kamp, i revolutionen, i erobringen af magten o.s.v., så forskydes tyngdepunktet nu i retning af det fredelige, organisatoriske, "kulturelle" arbejde. Jeg ville endda sige, at tyngdepunktet for os forskydes til det opdragende arbejde, hvis vi ikke havde de internationale forhold, pligten til at kæmpe for vor position i international målestok. Men ser man bort fra dette og begrænser sig til de indenrigske økonomiske forhold, ligger tyngdepunktet for arbejdet her i landet virkelig nu i det opdragende arbejde.

Foran os har vi to hovedopgaver, som karakteriserer en epoke. Den ene er at ombygge vort apparat, som ikke dner til noget som helst, og som vi helt og holdent har overtaget fra den foregående epoke; nogen alvorlig ombygning på dette felt er ikke lykkedes os under de fem års kamp, og den kunne ikke lykkes. Den anden opgave består i kulturelt arbejde til gavn for bønderne. Dette kulturarbejde blandt bønderne forfølger som økonomisk mål netop en kooperativ organisering. Med en fuldstændig kooperativ organisering ville vi allerede nu stå med begge ben på socialistisk grund. Men denne forudsætning, en fuldstændig kooperativ organisering, indbefatter et sådant kulturniveau hos bønderne (netop bønderne som uhyre masse), at denne fuldstændige kooperative organisering er umulig uden en hel kulturel revolution.

Vore modstandere har ofte fortalt os, at det er galmandsværk, når vi vil indføre socialisme i et utilstrækkeligt kultiveret land. Men de tog fejl, idet vi ikke begyndte fra

den ende, man havde tænkt sig efter teorien (diverse pedanthers teori), og idet den politiske og sociale omvæltning her i landet blev en forløber for den kulturomvæltning, den kulturrevolution, som vi trods alt nu står over for.

Nu vil denne kulturrevolution være tilstrækkelig for os til at blive et fuldt ud socialistisk land, men for os frembyder denne kulturrevolution usigelige vanskeligheder såvel af rent kulturel art (for vi kan ikke læse og skrive) som af materiel art (thi for at være kultiveret behøves der en vis udvikling af de materielle produktionsmidler, en vis materiel basis).

Lenin

Om vor revolution

(1923)

Jeg har i disse dage bladet Sukhanovs notitser om revolutionen igennem. Hvad der især er iøjnefaldende, er pedanteriet hos alle vore småborgerlige demokrater og overhovedet hos alle II Internationales helte. Helt bortset fra, at de er enestående fejge, at selv de bedste blandt dem er fyldt til randen med forbehold, så snart der er tale om den ringeste afvigelse fra det tyske mønster, helt bortset fra denne egenskab ved alle småborgerlige demokrater, som de i rigeligt mål har lagt for dagen under hele revolutionen, er deres slaviske hang til at efterligne fortiden iøjnefaldende.

De kalder sig allesammen marxister, men de opfatter marxismen utrolig pedantisk. Det afgørende i marxismen har de slet ikke forstået, nemlig dens revolutionære dialektik. Selv Marx' direkte henvisninger til, at der i revolutionens øjeblikke kræves maksimal smidighed, har de absolut ikke forstået, og de har end ikke bemærket f.eks. Marx' henvisninger i hans breve - fra 1856, erindrer jeg - hvor han udtalte forhåbninger om en kombination af en bondekrig i Tyskland, der kunne skabe en revolutionær situation, med arbejderbevægelsen - selv denne direkte henvisning går de bestandig udenom som katzen om den varme grød.

I hele deres optræden afslører de sig som fejge reformister, der er bange for at tage afstand fra bourgeoisiet og da navnlig for at

bryde med det, samtidig med at de tilslører deres fejghed med det mest utrættelige frase-mageri og praleri. Men også rent teoretisk er det iøjnefaldende, at de alle er ude af stand til at fatte følgende tankegang i marxismen. De har hidtil set kapitalismen og det borgerlige demokrati i Vesteuropa følge en bestemt udviklingsvej, og nu kan de så ikke forestille sig, at denne vej, overført på andre forhold, kun da kan tages som mønster, hvis man foretager visse ændringer (der verdenshistorisk set er ganske ubetydelige).

Først er der revolutionen, som hænger sammen med den første imperialistiske verdenskrig. I en sådan revolution må der nødvendigvis optræde nye træk, eller ændrede træk, hvis ændringer netop er præget af krigen, eftersom verden aldrig har oplevet en sådan krig i en sådan situation. Vi ser stadig, at selv de rigeste landes bourgeoisi ikke kan indrette "normale" borgerlige forhold efter denne krig, og vore reformister, småborgere, som spiller revolutionære, anså og anser normale borgerlige forhold for at være grænsen (som du ikke må begære at overskride), samtidig med at de opfatter denne "normalitet" yderst skematisk og snævert.

Dernæst står de ganske fremmed over for enhver tanke om, at man under den almene lov-mæssighed, som præger hele verdenshistoriens udvikling, aldeles ikke kan udelukke, men tværtimod, må forudsætte enkelte udviklingsafsnit, som frembyder enten en ejendommelig form eller en ejendommelig rækkefølge. De kan f.eks. slet ikke få i deres hoved, at Rusland, der står på grænsen mellem de civiliserede lande og de lande, som denne krig for første gang og definitivt har draget ind i civilisationen, landene i hele Østen, landene uden

for Europa, at Rusland af den grund kunne og måtte udvise visse ejendommeligheder, som naturligvis ligger på verdensudviklingens almindelige linje, men som gør dette lands revolution forskellig fra alle forudgående revolutioner i vesteuropæiske lande og indfører visse nye træk på overgangen til Østens lande.

F.eks. benytter de uendelig stift et argument, som de har lært udenad under de vesteuropæiske socialdemokratiers udvikling, og som går ud på, at vi ikke er voksne nok til socialismen, at vi ikke, som forskellige "lærde" herrer blandt dem udtrykker sig, har de objektive økonomiske forudsætninger for socialismen. Og ingen falder på at spørge sig selv: kunne mon et folk, der kommer ind i en revolutionær situation som den, der udviklede sig under den første imperialistiske krig, kunne det mon ikke, under indflydelse af sin håbløse situation, kaste sig ud i en sådan kamp, som dog gav det visse chancer for at erobre sig ikke ganske almindelige betingelser for civilisationens videre vækst?

"Rusland har ikke nået det niveau i produktivkræfternes udvikling, som gør socialismen mulig". Alle II Internationales helte, deriblandt naturligvis Sukhanov, rider denne tese som deres kæphest. Denne ubestridelige tese tærsker de langhalm på, og de synes, at den er afgørende for vurderingen af vor revolution.

Godt, og hvad så, når situationens ejendommelighed for det første havde bragt Rusland ind i den imperialistiske verdenskrig, i hvilken alle nogenlunde betydelige vesteuropæiske lande var indblandet, og havde skabt sådanne betingelser for landets udvikling på grænsen til Østens begyndende og delvis allerede påbegyndte revolutioner, at vi kunne virkeliggøre

netop den forening af "bondekrig" med arbejderbevægelse, om hvilken en "marxist" som Marx skrev i 1856 som et af de mulige perspektiver med henblik på Preussen?

Hvad så, når den fuldkommen håbløse situation, som tidoblede arbejderne og bøndernes kræfter, netop ved sin håbløshed gav os mulighed for at skabe civilisationens hovedbetingelser ad anden vej, end det var sket i alle andre vesteuropæiske stater? Andrede dette verdenshistoriens almindelige udviklingslinje? Andrede dette hovedrelationerne mellem hovedklasserne i hver enkelt stat, som drages eller er draget ind i verdenshistoriens almindelige bane?

Hvis der til skabelse af socialismen kræves et bestemt kulturniveau (skønt ingen kan sige, hvordan dette bestemte "kulturniveau" skal være), hvorfor kan vi da ikke begynde med først at erobre forudsætningerne for dette bestemte niveau ad revolutionær vej, og så der-
efter på basis af arbejder- og bondemagten og Sovjetsamfundet give os til at indhente de andre folk?

II

For at skabe socialisme kræves der civilisation, siger man. Udmærket. Jo, men hvorfor skulle vi da ikke først kunne skabe sådanne forudsætninger for civilisation hos os selv som fordrivelse af godsejerne og fordrivelse af de russiske kapitalister, og så derefter begynde på en bevægelse henimod socialismen? I hvilke bøger har man læst, at den slags ændringer i den sædvanlige historiske rækkefølge er utilladelige eller umulige?

Jeg husker en sætning af Napoleon: "On s'engage et puis ... on voit". I fri oversættelse lyder den: "Først styrter man sig ud i en alvorlig kamp, og så får man se". I oktober 1917 styrtede vi os netop ud i en alvorlig kamp, og så opdagede man sådanne detaljer i udviklingen (fra et verdenshistorisk synspunkt er det utvivlsomt detaljer) som Brest-freden eller Nep o.s.v. Og i dag er der allerede ingen tvivl om, at vi i hovedsagen har vundet sejr.

Det vil slet ikke gå op for vore Sukhanov'er, for ikke at tale om socialdemokraterne til højre for dem, at det overhovedet ikke kan være anderledes med revolutioner. Det vil slet ikke gå op for vore europæiske spidsborgere, at fremtidige revolutioner i Østens lande, hvor befolkningen er langt større og de sociale forhold præget af langt større mangfoldighed, utvivlsomt vil præsentere dem for flere ejendommeligheder end den russiske revolution.

Vist var lærebøger i Kautskis stil en for sin tid meget nyttig ting. Men det er dog snart på tide at opgive den tanke; at sådanne lærebøger skulle have forudset alle udviklingsformer for fremtidig verdenshistorie. Folk, der nu tror det, kunne man passende erklære for fæhoveder slet og ret.

Foreningen Venskab med Kina udsender sine småskrifter i serier med 10 hefter i hver.

I de allerede udkomne hefter er der beretninger om en ung kvindelig kranfører, om en familie, om arbejdet på en byggeplads og på læreanstalter, om kvinder i produktionen og om bønders brug af filosofi.

Om brugen af Mao Tsetung-tænkningen fortæller en højdespringer, en bonde, en lastbilchauffør og en professor.

Desuden er der artikler om Kina, landet uden gæld og personlige skatter, om en selvforsynende industriby, om industri uden spild og forurening, om Kina i FN, o.s.v., samt en liste over bøger om Kina på dansk.

De 10 hefter i Serie I er udkommet og fås ved indsendelse af 10 kr + 1 kr til porto.

Abonnement på Serie II tegnes ved indsendelse af 10 kr + 5 kr til porto. Hefterne udkommer en gang om måneden.

Adressen er:

Foreningen Venskab med Kina
Geysergade 5
8200 Århus N

En række af Mao Tsetungs grundlæggende værker er nu udgivet på dansk af Foreningen Venskab med Kina.

Mao Tsetung:	<u>Om praksis</u>	2 kr
Mao Tsetung:	<u>Om modsigelse</u>	5 kr
Mao Tsetung:	<u>Om rigtig behandling af modsigelser i folket</u>	4 kr
Mao Tsetung:	<u>Hvorfra kommer menneskers rigtige tanker</u> (I småskrifter nr.7 sammen med Mao Tsetungs <u>Erklæring af 20.maj 1970</u>)	1 kr
Mao Tsetung:	<u>Tjen folket ("de tre mest læste artikler")</u>	1 kr
Mao Tsetung:	<u>Imod bogdyrkelse og Bekæmp liberalisme</u>	1 kr
Mao Tsetung:	<u>Tale til den Nye politiske rådgivende Konferences forberedende komite</u> (I småskrifter nr.14)	1 kr

Desuden har vi optrykt:

<u>Kamp mellem de to veje i Kinas landdistrikter</u> (Skrevet nov.1967 af bl.a. redaktionen ved Folkets Dagblad)	1 kr
---	------

Beløbet + 1 kr til porto bedes indsendt samtidig med bestillingen.

Adressen er: Foreningen Venskab med Kina
Geysergade 5, 8200 Århus N.

R Ø D E S T J E R N E
- et fordelingssted for
proletarisk litteratur og kunst

Røde Stjerne er åbnet for at formidle litteratur og kunst; men ikke hvad som helst, der kommer ind af døren.

Vi deler den opfattelse, som kommer til udtryk i et citat fra en tale Mao Tse Tung holdt ved Yenan-forum om litteratur og kunst i maj 1942. Han sagde: "... I verden af i dag tilhører al kultur, al litteratur og kunst bestemte klasser og er spændt for bestemte politiske linjer. Der er i virkeligheden ikke noget, der hedder kunst for kunstens skyld, kunst, der står over klasser, kunst, der er adskilt fra eller uafhængig af politik. Proletarisk litteratur og kunst er en del af hele den proletariske revolutionære sag; de er, som lenin sagde, tænder og hjul i hele det revolutionære maskineri".

Vi ønsker at tjene arbejderklassens revolutionære sag, og derfor fremskaffer og fordeler vi p r o l e t a r i s k litteratur og kunst.

Til debatten om de korporative danske fagforeninger er der kommet et nyt indlæg. Det er KOMMUNISTISKE ARBEJDERE, der har udarbejdet et velunderbygget hefte i en lettilgængelig form: LO - FORBRYDELSE OG FORRETNING. Pris: 1 kr pr. ekspl. + porto.

R Ø D E S T J E R N E

TOLDERLUNDSVEJ 70 - 5000 ODENSE

TLF. (09) 11 08 44 ✱ GIRO 19 45 41

